

กระเป๋ WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

เมื่อพ่อของผมกลับถึงบ้านในเย็นวันศุกร์ หลังจากออกไปทำงานห้าวันเต็ม เขาเหนื่อยล้าเต็มที่

แทบทุกสัปดาห์เขาจะขอให้ผมไปที่โรงรถเพื่อหยิบของสองอย่างจากรถของเขา: แปรงเอนกสารกับกระเป๋

เขาต้องใช้ทั้งสองอย่าง

ตอน 21.30 น. ตรง ผู้ตรวจจะโทรมา และตัวเลขทั้งหมดต้องพร้อม

มันกลายเป็นพิธีกรรมวันศุกร์ของเรา

ผมไม่เคยบ่น

ผมทำเพื่อพ่อ

ผมทำเพื่อเรา

ตัวเลขไม่เคยผิด

ผลงานไม่เคยต่ำกว่าเป้า

และผมไม่เคยเห็นเขาโกรธ

ตอนเป็นเด็ก ผมเชื่อไปเองว่าเขามีกระเป๋วิเศษอยู่ใบหนึ่ง

แต่ที่บ้าน แม่มักขอให้ผมไปหยิบกระเป๋ากับกระเป๋สตางค์ของเธอ

นั่นคือบทเรียนแรกของผม

ของสองอย่างที่ต่างกันโดยสิ้นเชิงอาจมีชื่อเดียวกันได้

ใบหนึ่งใหญ่ เต็มไปด้วยงาน

อีกใบเล็ก เต็มไปด้วยเงิน

หลายปีต่อมา ในเย็นวันหนึ่งของฤดูหนาว ผมกับพ่อกำลังเดินทางกลับจากงานศพ
ด้านปิดถนนจากการประท้วงของแรงงานบังคับให้เราต้องใช้เส้นทางที่ปกติเราไม่เคยใช้

ริมถนนสายหนึ่งที่มืดมิด มีผู้หญิงหลายคนยืนอยู่ข้างกองไฟเล็ก ๆ
ทุกคนถือกระเป๋าถือ

ผมถามว่าพวกเธอเป็นใคร
พอยิ้ม

“พวกเธอเป็นสุภาพสตรีที่กำลังหางานทำ”

ผมมองกระเป๋าเหล่านั้น

“พวกเธอพกเครื่องมือทำงานติดตัวไปด้วย” พออธิบาย

“แล้วใครเป็นลูกค้าของพวกเธอครับ?”

“คนที่ลงทุนทำความดีใจ”

ตอนนั้นผมอายุสิบขวบ

แน่นอนว่าผมเข้าใจไปเองว่าคนที่ทำงานเกี่ยวกับการลงทุนคงมีธุระกับผู้หญิงพวก
นั้นด้วย ความเข้าใจผิดนี้ฟังดูสมเหตุสมผลที่สุดสำหรับผม

หลายปีต่อมา พ่อพาผมไป Milan

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ก้าวเข้าสู่วิหารแห่งการเงินของอิตาลี Piazza Affari

ห้องค้าหลักทรัพย์เต็มไปด้วยเสียงตะโกน

คนซื้อ

คนขาย

คนโบกเศษกระดาษราวกับว่าอารยธรรมทั้งหมดขึ้นอยู่กับมัน

ผมมองไปรอบ ๆ อย่างงุนงง

“ทำไมทุกคนถึงตะโกนกันล่ะครับ?”

พ่อหัวเราะ

“ธุรกิจนี้มันทำงานแบบนี้แหละ”

ผมแย้งทันที

ผมเฝ้าดูเขาทำงานมาสิบห้าปี

เขาไม่เคยต้องตะโกนเลย

เราหัวเราะกันเหมือนคนบ้า

เย็นวันนั้นจบลงที่ Navigli ที่ซึ่งความทรงจำของผมปนเปกันอีกครั้ง

ผู้หญิงริมถนน
กระเป๋าทิ้งของพวกเธอ
นักค้าหุนในตลาดหลักทรัพย์
กระเป๋าทิ้งเอกสารของพวกเขา

ตลาดต่างกัน
สินค้าต่างกัน
การแสวงหาแบบมนุษย์อย่างเดียวกัน

ผู้ชายบางคนในนั้นซื้อได้แทบทุกอย่าง
สิ่งที่พวกเขาหามาได้ยากคือความรู้สึก
พวกเขาหวังจะซื้อความรัก
สิ่งที่พวกเขามักได้ไปคืออย่างอื่น

แล้วก็มีป่าของผม
เธอซ่อนเครื่องสำอางไว้ในกระเป๋าทิ้ง เพราะสามีซีหิงของเธอเชื่อว่าความงามควร
เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

เมื่อเธอกลับถึงบ้านในสภาพที่แต่งหน้าแต่งตัวเรียบร้อยไร้ที่ติ เขายิ้มอย่างภาค
ภูมิใจ

"วันนี้คุณดูงามจริง ๆ"

"ผิวพรรณดูสุขภาพดีเหลือเกิน"

แล้วเธอก็พยักหน้าเจิบ ๆ

อีกกระเป๋าทิ้ง
อีกความลับหนึ่ง
อีกตลาดหนึ่ง

เมื่อโตขึ้น ผมค้นพบว่าโลกนี้มีกระเป๋าทิ้งอยู่มากมายหลายแบบ

บางใบบรรจุตัวเลข
บางใบบรรจุเงิน
บางใบบรรจุความปรารถนา
บางใบบรรจุคำโกหก
และบางใบบรรจุชีวิตทั้งชีวิต

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
มหากาพย์ *Wall Street*